

Z OBSAHU	Kristus je středem. Homilie Svatého otce Františka	04
	Blahoslavený Jerzy Popiełuszko, kněz Solidarity	07
	Dítě na okraji společnosti. Dítě a sociální reforma	09
	Dobré dílo Josefa Floriana. Rozhovor	11

TRADICE OTCŮ

Z pastýřského listu
svatého biskupa Karla
Boromejského (1538–1584)

Hleďte, nejmilejší, nastává doba slavná, slavnostní, a jak praví Duch Svatý, doba příhodná: den spásy, pokoje a smíření. Doba, po níž horoucně toužili s tolika prosbami a úpěnlivými vzdechy dávní patriarchové a proroci, až ji konečně uzřel s překypující láskou spravedlivý Simeon. Doba, kterou vždy slavnostně slavila Církev. A tak ji máme i my prožít se zbožnou myslí, navěky nepřestávající chválit věčného Otce a děkovat mu za jeho milosrdenství, které nám prokázal skrze toto tajemství příchodu svého jednorozeného Syna; poslal totiž z nesmírné lásky k nám hříšným toho, který nás měl vysvobodit z tyranství a nadvlády satana, pozvat nás do nebe, uvést nás do nebeských příbytků, ukázat nám samu pravdu, naučit nás pravému mravnímu řádu, sdělit nám základy ctností, obohatit nás poklady své milosti a přijmout nás posleze za své syny a dědice věčného života.

Tím tedy, že Církev každoročně slaví toto tajemství, nabádá nás, abychom neustále obnovovali památku na tak velikou lásku milosrdného Boha vůči nám. [...]

Kromě toho nás Církev žádá, abychom pochopili, že jako přišel jednou na svět v tělesné podobě, tak – odstraníme-li překážky ze své strany – je ochoten k nám přijít znovu v kterémkoli okamžiku, aby v našich duších duchovně přebýval s hojnými milostmi.

Proto nás Církev v této posvátné době, jako dobrá matka pečující o naši spásu, učí hymny, chvalozpěvy i jinými slovy pocházejícími od Ducha Svatého a posvátnými obřady, jakým způsobem máme s věčnou myslí přijímat tak velké dobrodiní a obohacovat se jeho plody.

Jan van Eyck: Gentský oltář: žijící andělé, detail (1429). Foto: Wikimedia Commons

Jak bych neměl být nadšený?

„Shromažďuj bohatství nesmrtelné, dokud máš čas a myslí na spásu svou a jen o to, co je Božího, pečuj,“ píše blahoslavený Tomáš Kempenský v *Následování Krista*. Tady není náš domov. Už od události narození Božího Dítěte, Pána Ježíše Krista, víme, co přesně to znamená. On dostal chlév za své útočiště, když mu Panna Maria a svatý Josef hledali místo, kde má přijít na svět. Navíc, náš čas tady na zemi je taky ohraničen a jen bláhový člověk si může pěstovat poklidnou jistotu dlouhého života, když ve skutečnosti ani den, ani jediný den svého života zde nemá jistý. „Buď vždy pamětliv konce, a že ztracený čas se nenavrací... Tou měrou budeš v duchovním životě prospívat, jakou sám sobě násilí budeš činit. – Tvé nynější námahy jsou užitečné, tvůj pláč a tvé lkaní může být vyslyšeno, tvoje bolesti tě mohou očisťovati,“ píše Kempenský.

Advent je k tomuto tříbení ducha mimořádnou příležitostí. Kolik běžných situací můžeme vidět zrakem upřeným na vyhledávání příležitostí k umrtvování – ano, to je to nepopulární slovo – našich žádostí – tělesných i duševních. Jen třeba při setkávání s lidmi, s nimiž vyjít není vždy snadné, můžeme mít spontánní šance na tento malý duchovní zápas. Potkáme třeba právě ty, kteří nám prokazují službu a milosrdenství, když vybrušují ctnosti naší duše. Jde o pravou příležitost k shromažďování bohatství. Takového, které vytváří třeba jen „obyčejná“ shovívavost, trpělivost nebo laskavost.

Jistý muž, s jazykem protřelým podobně jako on sám životem, řekl (právě ovšem způsobem, který list neunes – proto parafrázuji): Všechno, co ti vadí, tě formuje a dělá lepším. Kristus nás

Dokončení na str. 2

**EVANGELII
GAUDIUM****THE JOY OF THE GOSPEL
POPE FRANCIS**

APOSTOLIC EXHORTATION ON THE PROCLAMATION
OF THE GOSPEL IN TODAY'S WORLD

Foto: <http://www.ctsbooks.org>

Vychází nový dokument papeže Františka Evangelii gaudium

V úterý 26. listopadu 2013 byla v tiskovém středisku Svatého stolce představena apoštolská exhortace papeže Františka *Evangelii gaudium* (Radost evangelia). Text pojednávající o evangelizaci má podle římského biskupa naznačit budoucí směřování Církve: „Chtěl bych se obrátit k věřícím křesťanům, pozvat je k nové evangelizační etapě poznamenané radostí a ukázat jim, kam má směřovat Církev v následujících letech,“ píše František.

Dokument shrnuje závěry biskupské synody o nové evangelizaci, která se konala v minulém roce, a rozšiřuje je o osobní papežovy úvahy. Obsahuje sedm základních bodů shrnutých do pěti kapitol: Reforma Církve v misijním slova smyslu, pokušení pastoračních pracovníků, Církev chápaná jako Boží lid, jenž evangelizuje, kázání a jeho příprava, začlenění chudých, mír a společenský dialog, duchovní motivace pro misionářské nasazení. Centrálním bodem, který spojuje tato témata, je milosrdná Boží láska, která vychází vstříc každému člověku, aby mu ukázala jádro zjevení: Život každého člověka získává plný smysl v setkání s Ježíšem Kristem a v radosti ze sdílení této zkušenosti s druhými.

V kapitole věnované výzvám moderního světa a pokušením, která ohrožují evangelizaci, Svatý otec připomíná, že je potřebné nejprve znovuobjevit vlastní identitu a nemít přitom komplexy méněcennosti, které vlastní identitu zatemňují, což nakonec vede k jakési utkvělé myšlence, že musíme být jako všichni ostatní a mít všechno, co vlastní ostatní. Tento relativismus je podle Františka nebezpečnější než doktrinální relativismus, neboť se přímo dotýká způsobu života věřících.

Mezi výzvami, jimž musí křesťané čelit, jmenuje Svatý otec například konzumní způsob života, lhostejnost, pohrdání etikou nebo „diktaturu ekonomiky bez lidské tváře“. Evangelizaci ohrožuje také víra uzavřená pouze do svých vlastních zkušeností nebo přesvědčení o tom, že hlavní, na čem záleží, jsou lidské síly, zatímco milost je až druhotná.

TS ČBK

Dokončení ze str. 1

hledá. Přišel s nabídkou věčného života, šanci na trvalé a opravdové štěstí. Když se dáme najít, dostaneme navíc radost už zde na zemi.

Myšlenku křesťanské radosti pěkně ilustruje následující příběh: Jeden mladý student si našel brigádu. Po nějaké době si ho zavolal jeho šéf. Student se bál, že ho vyhodí, že svou práci neudělal dost dobře, byť se snažil pracovat, jak nejlépe uměl, práce si vážil a výdělek potřeboval. Jeho vedoucí začal zeširoka: „Na každé pondělní poradě si všímám, jak ostatní nemají pondělí rádi. V jejich obličejích se odráží otrávení, že celý pracovní týden je teprve před nimi. – Jen u vás je to jiné. Vy jste nadšený, zapálený, radostný. Chtěl jsem se vás zeptat, čím to je?“ Student po pravdě odpověděl: „Každé pondělí, než jdu do práce, jdu na mši. Jak bych pak neměl být nadšený?“ Požehnaný adventní čas!

Zdeňka Rybová
šéfredaktorka RC Monitoru
a viceprezidentka Hnutí Pro život ČR

Evropský parlament agresivně proti rodině!

Výbor pro ženská práva a rovnost pohlaví Evropského parlamentu znovu schválil zprávu europoslankyně Edite Estrelové o „Sexuálním a reprodukčním zdraví a právech“. Práva rodičů a ochrana dětí jsou tak stále pod tlakem radikálních lobbistických skupin.

Hlasování bylo těsné v poměru 19 hlasů pro a 14 proti. Text zprávy byl lehce upraven, ale stále neuznává roli rodičů jako prvních a hlavních vzdělavatelů svých dětí, protože propaguje tzv. sexuální výchovu inspirovanou radikální agendou zahrnující např. masturbaci od raného dětství.

Před samotným hlasováním bylo hlasováno o odkladu hlasování, což nebylo přijato v poměru 18 : 15. Nyní bude následovat hlasování v prosincovém plenárním zasedání Evropského parlamentu.

HPŽ ČR

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Kněžská svěcení v katedrále poničené tajfunem

Filipínci se nevzdávají před živly, které počátkem listopadu zdevastovaly střední region této země. Výmluvným svědectvím tohoto postoje bylo kněžské svěcení ve městě Paolo. Tajfun Haiyan v tomto městě zničil 95 % budov. Z katedrály strhnul střechu, ale tamější diecéze letošní kněžské svěcení přesto neodložila. Konalo se v katedrále pod širým nebem. Před sluncem a deštěm byl provizorně chráněn pouze barokní oltář. Na svěcení sedmi novokněží přišly zástupy věřících, pro které byla tato slavnost také výrazem trpělivosti tvář v tvář osudu. „Přišli jsme snad o všechno, ale naše víra byla posílena. Žádná zkouška, žádná bouře, žádný tajfun v nás nedokáže zničit víru v Ježíše Krista a projevuje se to konkrétními činy“ – řekl O. Amadeo Alvero, tiskový mluvčí filipínské diecéze ve městě Paolo.

RaVat

Kardinál Murphy-O'Connor o veřejné úloze Církve

Kardinál Cormac Murphy-O'Connor, emeritní hlava římských katolíků v Anglii a Walesu, řekl, že vláda by měla zvažovat zákony omezující svobodu a toleranci a brát v úvahu jejich dopad na Církev. Řekl, že Církev zůstává součástí veřejného života navzdory pokusům „privatizovat náboženství“ a odsunout je na okraj společnosti. Přesto podle něho britští katolíci nejsou přímo pronásledováni.

„Církev má svůj podíl ve veřejném životě a měla by ho výrazněji uplatnit, mluví-li se o záležitostech Církve a národa. Její příspěvek nevychází z pozice moci, ale zájmu a účasti,“ dodal kardinál. I když většina Britů vítá úlohu církve ve veřejné debatě, „někteří tvrdí, že církevní hlas vůbec nepotřebují“.

Independent Catholic News

V Belgii se blíží schválení eutanazie pro nevléčitelně nemocné děti

V Belgii se o další krok přiblížilo zavedení eutanazie pro nevléčitelně nemocné děti. Parlamentní výbor schválil tento zákon velkou většinou. Zákon, který ještě musí projít hlasováním v parlamentu – a analytici již předem ohlašují, že pravděpodobně bude schválen –, by Belgii dal smutné prvenství. Byla by první zemí, která odstranila věkovou hranici pro eutanazii.

Nizozemsko již umožňuje eutanazii pro děti starší 12 let, od roku 2002 bylo zaznamenáno pět takových případů. Belgie by chtěla jít ale ještě dál a odstranit ze zákona veškeré zmínky o věku dítěte. Belgický zákon v současném znění návrhu vyžaduje, aby psycholog zhodnotil schopnost dítěte rozhodnout se zemřít.

Odpůrci namítají, že je nemožné určit, zda je dítě schopno takové rozhodnutí učinit. „Někdy se říká, že stanovená věková hranice je nahodilá, ale snažit se posoudit, zda je nezletilý schopen učinit takové rozhodnutí, povede k ještě více nahodilým výsledkům,“ řekl senátor Els Van Hoof z vlámské křesťansko-demokratické strany.

Hlasování způsobilo roztržku v koalici premiéra Elia Di Rupa, neboť křesťanští demokraté hlasovali proti zákonu. Poslanci dvou opozičních stran – vlámských separatistů a zelených – hlasovali společně s vládními socialisty a liberály ve prospěch zákona, a tím mu ve výboru zajistili dostatečnou podporu.

Analytici očekávají, že parlament zákon schválí, protože výbor reprezentuje podíl křesel ve sněmovně.

RITE

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

„Radost evangelia naplňuje srdce i život těch, kdo se setkávají s Ježíšem a kdo se od něho nechávají vysvobodit z hříchu, smutku, vnitřní prázdnoty a osamění. S Ježíšem Kristem se vždycky rodí a obrozuje radost.“ Tak začíná nová apoštolská exhortace papeže Františka *Evangelii gaudium*. Svätý otec jejím vydáním k začátku nového Adventu potěšil mnohé katolíky. Ano, stojíme na prahu něčeho nového. Již dlouho slycháme o nové evangelizaci v globalizovaném světě. A teď možná přišel ten rozhodující impuls. Roznětka, která zažehne rostoucí a dosud skrývanou touhu tisíců křesťanů: otevřít se, vyjít vstříc druhým a předávat ten plamen osvobozující víry a nezištné lásky.

Před letošní misijní nedělí zakončuje papež František svou katechezi o apoštolátu Církve vážnými slovy: „Církev, která se uzavírá v sobě a v minulosti, církev, která se drží pouze drobných pravidel určitých zvyklostí a postojů, je církev, která zrazuje svoji identitu. Uzavřená církev zrazuje vlastní identitu! Objevme tedy dnes znovu veškerou krásu a odpovědnost toho, že jsme Církví apoštolskou! A pamatujte: apoštolskou Církví, protože se modlíme – to je první úkol – a protože hlásáme evangelium svým životem a svými slovy.“

Exhortace *Radost evangelia*, vydaná ke konci Roku víry, je tedy dalším důležitým krokem v neutuchajícím úsilí Církve a posledních papežů přivést nás věřící k otevřenosti a k radostnému hlásání Krista, v němž je záchrana celého světa. Shrnuje myšlenky a výzvy loňské synody o nové evangelizaci. Svätý otec se v tomto novém povzbuzení k apoštolátu srozumitelným a praktickým způsobem zaměřuje na sedm aktuálních bodů: Reforma Církve v misionářském vycházení. Pokušení pastoračních pracovníků. Církev pojatá jako celek Božího lidu, který evangelizuje. Homilie a její příprava. Sociální zahrnutí chudých. Pokoj a sociální dialog. Duchovní motivace misionářského nasazení.

Vydávání svědectví o Kristu, který nás na kříži vykoupil a jako Vzkříšený všem nabízí věčný život, at' je naší radostí a projevem žité lásky k Bohu a k bratrům a sestřám.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP, dominikánský kněz, magistr noviců

BIBLE – SVĚDECTVÍ ZJEVENÍ

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Svatý Jan evangelista. Foto: <http://saintshallarise.blogspot.cz>

Když se člověk dívá na Bibli jen jako na pramen ve smyslu historické metody (což bezpochyby *také* je), pak může mít při jejím výkladu pouze kompetenci historika. Pak v ní ovšem může nalézt jen historická fakta. Historik se však musí snažit udělat z jednajícího Boha pokud možno zbytečnou hypotézu.

Je-li však Bible záznam mnohem větší a nikdy nevyčerpatelné události Zjevení a když její obsah dojde k člověku až tehdy, kdy se ho toto větší dotkne, pak to nezmenšuje její význam, nýbrž od základu mění otázku po kompetenci výkladu. Pak to znamená, že patří k souvislosti odkazu, v němž se v Kristu skrze Ducha Svatého sdílí živý Bůh. To znamená, že je výrazem a nástrojem onoho společenství, v němž se „Já“ Boha a „Ty“ člověka dotýkají v „My“ Církve, otevře-

ném skrze Krista. Je tedy součástí živého organismu, skrze který vlastně vznikla; organismu, který uchovává svou identitu v proměnách dějin, a proto může téměř s autorskými právy mluvit o Bibli jako o svém vlastnictví. To, že – stejně jako jakékoli jiné umělecké dílo a ještě víc než všechna jiná umělecká díla – říká mnohem víc, než se v té chvíli dá prokazatelně vyvodit z jejích písmen, pak vyvěrá ze skutečnosti, že slovy vyjadřuje Zjevení, které se zrcadlí ve slovech, aniž by z nich vycházelo. Tím se také vysvětluje, že tam, kam „dospělo“ Zjevení a znovu se oživilo, dojde k hlubšímu sjednocení se slovem než tam, kde bylo rozebíráno jenom jako text.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

KRISTUS JE STŘEDEM

Homilie Svatého otce Františka ze slavnosti Krista Krále

V den slavnosti Krista Krále se na Svatopetrském náměstí konala závěrečná bohoslužba Roku víry. Petrův nástupce ji sloužil spolu s katolickými patriarchy všech východních ritů a dalšími 1200 kněžími za účasti 60 tisíc poutníků z celého světa.

Dnešní slavnost Krista Krále korunuje liturgický rok a také uzavírá Rok víry, vyhlášený papežem Benediktem XVI., na něhož nyní pamatujeme plni sympatií a vděčnosti za tento dar, který nám věnoval. Touto prozřetelnou iniciativou nám dal příležitost znovu objevit krásu oné cesty víry, jež začala dnem našeho křtu, který nás učinil Božími dětmi a bratry v Církvi. Během této cesty, jejímž konečným cílem je plné setkání s Bohem, nás Duch Svatý očišťuje a pozvedá, aby nás uvedl do blaženosti, po níž naše srdce touží.

Srdečně a bratrsky chci pozdravit zde přítomné patriarchy a vyšší arcibiskupy katolických církví východních obřadů. Pozdravení pokoje, které si vyměníme, bude vyjádřením uznání římského biskupa těmto komunitám, které vyznávají Kristovo jméno s příkladnou věrností, za kterou nezřídka draze platí. Stejně tak chci jejich prostřednictvím pozdravit všechny křesťany žijící ve Svaté zemi, v Sýrii a na celém Východě spolu s přáním, aby všichni obdrželi dar pokoje a smíření.

Dnešní biblická čtení mají společné téma, kterým je *centrální postavení Krista*. Kristus je středem. Kristus je středem stvoření. Kristus je středem lidu. Kristus je středem dějin.

Kristus je středem stvoření

Apoštol Pavel nám podává velmi hlubokou vizi tohoto ústředního Ježíšova postavení. Představuje nám ho jako *dříve zrozeného než celé tvorstvo*: v něm, skrze něho a pro něho bylo všechno stvořeno. On je středem všeho, je počátkem. Ježíš Kristus

je Pán. Bůh mu dal plnost, úplnost, aby v něm bylo všechno smířeno (srov. Kol 1,12–20). Pán stvoření, Pán smíření.

Tento obraz nám umožňuje chápat, že Ježíš je středem stvoření; a proto se od věřícího, pokud jím chce být, vyžaduje postoj uznání a přijetí centrálního postavení Ježíše Krista do vlastního života, myšlenek, slov a skutků. Tak budou naše myšlenky křesťanské, myšlenky Kristovy. Naše skutky budou křesťanské, skutky Kristovy. Vytratí-li se však tento střed, protože se nahradí něčím jiným, vyplynou z toho jenom škody, pro životní prostředí i pro samotného člověka.

Kristus je středem Božího lidu

Kromě toho, že Kristus je středem stvoření a středem smíření, je také středem Božího lidu. A právě dnes je zde, mezi námi. Nyní je zde, ve Slovu, a bude tady na oltáři, živý a přítomný uprostřed nás, svého lidu. Je tím, co nám ukazuje první čtení, které vypráví o dnu, kdy izraelské kmeny přišly za Davidem a před Pánem jej pomazaly za krále nad Izraelem.

Kristus, potomek krále Davida, je „bratrem“, kolem něhož se utváří lid a který pečuje o svůj lid, o nás všechny za cenu svého života. V něm jsme jedno, jediný lid. Jsme sjednoceni s ním, sdílíme jedinou cestu, jediný úděl. Jedině v něm, v něm jako středu máme svoji identitu jakožto lid.

Kristus je středem dějin lidstva

A nakonec je Kristus *středem dějin lidstva* a také *středem dějin každého člověka*. K němu můžeme vztahovat radosti a naděje, smutky i úzkosti, z nichž je tkán náš život. Je-li jeho středem Ježíš, jsou i ty nejtemnější chvíle našeho života osvěcovány, dává nám naději podobně jako dobrému lotrovi v dnešním evangeliu.

Ke Kristu můžeme vztahovat radosti a naděje, smutky i úzkosti našeho života. Je-li jeho středem Ježíš, jsou i ty nejtemnější chvíle našeho života osvěcovány. Kristus nám dává naději.

Zatímco všichni ostatní se obraceli k Ježíši s pohrdáním – „Jsi-li Mesiáš, Král a Mesiáš, sestup z kříže!“ –, onen člověk, který se po celý život mýlil, lituje a přimyká se k ukřižovanému Ježíši s prosbou: „Pamatuj na mě, až přijdeš do svého království“ (Lk 23,42). A Ježíš mu slibuje: „Dnes budeš se mnou v ráji“ (v. 43), v jeho království. Ježíš pronáší jenom slovo odpuštění, nikoli odsouze-

ní. A když člověk nachází odvahu o toto odpuštění požádat, Pán nikdy nenechá takovou prosbu padnout do prázdna.

Dnes můžeme všichni přemýšlet o svých dějinách, svojí cestě. Každý z nás má svoje dějiny, každý z nás má také svá pochybení, své hříchy, své šťastné i temné chvíle. Prospěje nám tento den přemýšlet o svých dějinách, hledět na Ježíše a z celého srdce mu častokrát, mlčky a srdečně opakovat: „Pamatuj na mě, až přijdeš do svého království. Ježíši, pamatuj na mne, protože se chci stát dobrým, chci se stát dobrým, ale nemám sílu, nemohu, jsem hříšník, hříšnice! Pamatuj však na mne, Ježíši. Ty si na mne můžeš vzpomenout, protože jsi středem, jsi ve svém království!“ Jak krásné! Řekněme dnes všichni, každý ve svém srdci a víckrát: „Pamatuj na mne, Pane, ty, který jsi středem, ty, který jsi ve svém království!“

Slib, který dal Ježíš dobrému lotrovi, nám dává velkou naději. Říká nám, že milost Boží je vždycky štědrější než modlitba, která ji žádala. Pán dává vždycky víc, je tolik velkodušný. Dává vždycky víc, než o kolik je žádán. Žádáš jej, aby na tebe pamatoval, a on tě přeneše do svého království! Ježíš je středem našich tužeb po radosti a spáse. Jděme všichni společně touto cestou.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

Lorenzo Veneziano: Kristus zachraňuje topícího se Petra (1370). Foto: Wikipedia

DRŽET SE PETRA

Papež František při modlitbě nad ostatky svatého Petra. Foto: <http://www.calledto communion.com>

Petr ve Františkově objetí. Obraz, který jistě najde místo v obrazových dějinách tohoto pontifikátu. Na zakončení Roku víry byly na náměstí sv. Petra vystaveny k veřejné poctě relikvie Rybáře z Galileje, totiž ta jejich část, kterou si Pavel VI. v roce 1970 vyžádal pro soukromou papežskou kapli v Apoštolském paláci. Když mše dospěla k vyznání víry, František uchopil urnu s Petrovými kostmi do rukou a tak recitoval Krédo. Jako by se i on chtěl opřít o Petrovu víru, být od něho utvrzen ve víře.

František z vlastní zkušenosti ví, že Petr má tuto sílu. Právě proto za ním od počátku pontifikátu nepřestávají přicházet do Říma nespočetné zástupy věřících. Je listopad. I v Římě začíná být chladno a deštivo. Veškeré papežské audience a mše se obvykle přesouvaly do vatikánské baziliky nebo do auly Pavla VI. Nyní to však není možné. Tolik lidí stále přijíždí do Říma, aby viděli Petra, že se do žádných vnitřních prostor nevměstnají. Když se chystá setkání s papežem, obléhají Vatikán od brzkých ranních ho-

din, zimě a dešti navzdory, jen aby se jim podařilo dostat se co nejbliž k papežovi, svou víru zažehnout od jeho víry.

Roznícení víry slouží také postsynodální apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, která vyšla v uplynulém týdnu. Není jen souhrnem loňského zasedání biskupů na téma nové evangelizace. Papež vkládá do dokumentu svého ducha, kterého známe z jeho ranních mší a dalších vystoupení. Připomíná, co od nás vyžaduje evangelium, ale zároveň ihned také ukazuje, jak jednat, vkládá do našich úst modlitby, předsevzetí, jinými slovy působí velký rozruch v duši, v Církvi, pobízí k evangelizaci.

Problémem posledních papežů, a Františka snad ještě víc než jeho předchůdců, je to, že často bývají chápání obráceně. Když pokárám své děti, svěsí hlavu, odprosí a slibují, že se polepší. Když papež v Assisi ostrými slovy napomínal kněze nebo jindy vatikánské diplomaty, nikoho nenapadlo bít se v prsa. Smáli se a tleskali. Jak tomu bude s *Evangelii gaudium*, teprve uvidíme. Mnohé jistě povzbudí v misijním duchu. Jiní ale uslyší jen výběrově a pochopí některá papežova slova o milosrdenství jako přitakání svévoli. Tak se to stalo například v Německu, kde několik diecézí ve jménu decentralizace Církve, o níž je v exhortaci rovněž řeč, dalo zelenou svátostem pro ty, kdo žijí nesvátostných svazcích. Navzdory jasnému stanovisku Svatého stolce, nedávno potvrzenému v textu, který prefekt Kongrece pro nauku víry arcibiskup Gerhard Müller publikoval s papežským schválením, i v dalším listu, který týž prefekt adresoval arcibiskupovi Zollitschovi a na vědomí všem německým biskupům. Tady se dostáváme daleko od jasné řeči evangelia. Spíš se blížíme dalšímu schizmatu.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista

... A JEDINÝMI NEKRVAVÝMI MÍSTY BYLY TVÁŘE, PO NICHŽ STÉKALY SLZY...

Blahoslavený Jerzy Popiełuszko, kněz Solidarity

V úterý 19. listopadu 2013 zemřela ve věku 103 let Marianna Popiełuszková. Prostá žena, manželka rolníka a matka světce, symbolu polského protikomunistického odboje, k smrti umučeného kněze Jerzyho Popiełuszka.

Jerzy Aleksander Popiełuszko přišel na svět 14. září 1947 v Okopecích u Suchowole. Okopy jsou malá vesnička v Podleském vojvodství a dnes zde najdeme hned několik upomínek na život tohoto světce. Udržovaný rodný dům, pamětní desku, mohyly, Jerzyho kapličku, velký pomník a kříž. Nějak se nemohu zbavit dojmu, že Poláci si svých statečných váží mnohem víc než Češi.

Popiełuszko pocházel z rolnické rodiny, jeho rodiče měli své hospodářství a žili životem, jenž byl na venkově před nástupem komunistického režimu k moci zcela běžný. Vlastnili pole a několik domácích zvířat, žili ve vícegeneračním domě, kde s nimi bydleli také prarodiče, a měli celkem pět dětí, z nichž jedno – dcera – zemřelo v dětství.

Jerzy byl třetím dítětem v pořadí a odmala projevoval hlubokou zbožnost. V raném věku se stal ministrantem, už jako devítiletý přijal svátost biřmování. Tichý a samotářský hoch se za svou víru nikdy nestyděl, což mu už v dětství způsobovalo množství problémů. Oba rodiče byli často zváni do školy, kde museli vysvětlovat „závadné“ chování svého syna.

Ve službě evangeliu

Po maturitě vstoupil Jerzy do semináře ve Varšavě, kterým tehdejší režim udržoval alespoň iluzi o náboženské svobodě. Hned po prvním roce studia musel Jerzy na vojnu. Kněžské svěcení přijal 28. května 1972 z rukou samotného kardinála Stefana Wyszyńskiho a 11. června téhož roku konečně mohl odsloužit svou primiční mši. Na zadní stranu primičních obrázků si nechal vytisknout: „Bůh mě

Jerzy Popiełuszko. Foto: Wikipedie

Křesťanovi nemůže stačit, že jenom odsoudí zlo, musí být také autentickým svědkem, nositelem a hlasatelem spravedlnosti, dobra, pravdy, svobody a lásky.

posílá hlásat svaté evangelium a léčit rány ubohých srdcí.“

Po dvouleté „kaplance“ ve farnosti Zabki na severovýchodě Varšavy působil v akademickém kostele Sv. Anny, kde se věnoval medicíně a zdravotnickému personálu. Roku 1980 začíná Jerzy působit ve farním kostele sv. Stanislava Kostky. A právě zde se začíná psát poslední, tragická epizoda jeho života.

Začal působit mezi dělníky z ocelárny bouřícími se proti komunistickému režimu.

mu. Dělníky povzbuzoval v jejich úsilí a aktivně jim pomáhal. Během stanného práva, jež bylo v Polsku vyhlášeno v souvislosti se střety sympatizantů Solidarity se státní policií, vystoupil Popiełuszko rázně proti komunistickému režimu.

Mše za vlast

Jeho nekompromisní kázně vysílala Svobodná Evropa, čímž se stal známým po celém Polsku. Na konci února 1982 sloužil Popiełuszko v kostele sv. Stanislava Kostky mši za vlast. Lidé, kteří se do kostela nevešli, stáli před ním, jen aby zaslechli Popiełuszkova slova.

Řekl: „Křesťanovi nemůže stačit, že jenom odsoudí zlo, lež, zbabělost, násilí, útlak a nenávisť, nýbrž musí být také autentickým svědkem, nositelem a hlasatelem spravedlnosti, dobra, pravdy, svobody a lásky.“

Po „mši za vlast“ už události nabraly rychlý spád.

Akce „Popiel“

Akce „Popiel“ začíná ve druhé polovině roku 1982. Od samého počátku je jejím cílem nepohodlného kněze se zbavit. Popiełuszko je nejprve zatčen a hrozí mu deset let vězení. Vyšetřovatelé mu vyhrožují, ponižují jej a zesměšňují. Na základě apelu arcibiskupa Dabrowskiho ale musí být druhého dne propuštěn. To je ovšem rozsudek smrti.

V průběhu roku 1984 je vyslýchán hned třináctkrát. Státní bezpečnost se jej snaží zabít, ale on vždy jako zázrakem unikne. Výbušninu ve svém bytě nalezne včas. Ne, Popiełuszko nežije sám, ale soudruzi jsou pro svůj cíl ochotni zabít i další.

Popiełuszko nenávidí socialismus, uznáší se státní Úřad pro náboženské záležitosti. A za to zaslouží smrt. Píše se rok 1984, nikoli padesátá léta. Chodí mu anonymní vyhrůžky. Další pokus spustit na jeho auto lavinu kamení opět nevychází. Vrazi už mají připravené lopaty a pytle, Popiełuszkův řidič však uniká.

Dne 19. října 1984 otec Jerzy navštěvuje farnost Sv. Polských mučedníků v Bydhošti. Setkání zakončuje větou: „Modleme se, abychom byli osvobozeni od strachu a zastrašování, ale hlavně bez chtíce pomsty a násilí.“ Společně s řidičem Waldemarem Chrostowskim se vrací domů, když jejich auto zastaví příslušníci komunistické tajné policie. Na sobě mají ovšem uniformy dopravní policie. Řidiče přinutí k odevzdání klíčů a donutí jej nastoupit do jejich auta. Popiełuszko je spoután a umístěn do kufru. Chrostowski z auta za jízdy vyskočí. Skončí sice s množstvím poranění a zlomenin, ale zachrání si tak život.

Únosci zastaví na okraji lesa neda-leko Toruňu, svázaného kněze položí na zem a bijí a mučí jej tak surově, že několikrát milosrdně omdlí. Důkladněji mu svážou ruce a nohy, do úst umístí roubík a kolem krku připraví lano. Hodí jej nazpět do auta a jedou s ním směrem na Włocławek. Když slyší z kufru zvuky, zastaví na odpočívadle a Jerzy je

opět brutálně ztlučen. Jedinými nekrvavými místy na jeho těle jsou nyní tváře, po nichž stékají dva pramínky slz.

Na další zastávce, poblíž Włocławek, vynáší bezvládné tělo z auta, na krku upraví smyčku a za jeho zády přivazuje k pokrčeným nohám další lano s asi desetikilovým pytlem kamení. Jak bezděky

**Oběť mladého kněze
nebyla porážkou. Jeho
vrazi nemohli zabít Pravdu.
Jerzyho smrt se stala
počátkem všeobecné
konverze srdcí k evangeliu.**

natahuje nohy, škrtí sám sebe. Pomohou mu. Aniž by zjišťovali, zda-li je už skutečně mrtvý, hodí zohavené a stále svázané tělo do Visly.

Symbol protikomunistického odboje

Polsko se deset dní modlí za Jerzyho záchranu. Když je jeho tělo nalezeno, ani pitva nedokáže určit, kdy vlastně Popiełuszko zemřel. Po revoluci se objeví několik teorií, že byl mučen ještě několik dní v jakési skrýši v lese. Za oficiální se však považuje datum 19. říjen 1984.

Pohřeb je národní manifestací polského odporu proti režimu. Ne, Jerzy Popiełuszko nebyl umučen v padesátých letech. Dávno padla léta osmdesátá. Za rakví kráčí desítky tisíc lidí. Bohoslužbu vysluhuje sedm biskupů a přes tisíc kněží.

Dne 6. června 2010 je Jerzy Popiełuszko ve Varšavě za účasti více než 150 tisíc lidí blahořen. Přítomna je i jeho matka, jež svého syna přežije o 29 let.

Lech Kaczyński udělí Jerzymu postsmrtně nejvyšší státní vyznamenání, stovky ulic nesou jeho jméno, 21 škol jej přijímá za svého patrona, další nosí jeho jméno, po celém Polsku má na 70 pomníků a pamětních desek, natočí se o něm čtyři filmy, polská národní banka s jeho podobiznou razí mince, proces blahořečení začíná krátce po jeho smrti.

Ve srovnání například s Josefem Toufarem, jehož komunističtí bachaři po měsíci týrání konečně umučili k smrti, mi vychází jen smutná skutečnost... národ, jenž nezná svou minulost, je nucen si ji opakovat. A národ, jenž nectí své hrdiny, se jich v budoucnosti nemusí dočkat.

Lucie Amálie Sulovská
<http://blog.idnes.cz>
(Mezitimulky redakce)

Lucie Amálie Sulovská,
studentka

CO JE DŮLEŽITĚJŠÍ

V souvislosti s volbami a následnými jednáními nás média zahrnují komentáři na téma „kdo s kým“, „kdo proti komu“, „kdo je větší blbec“ a podobně. Nic proti tomu, ale je zde nebezpečí, že nám kvůli těmto aktualitám unikne zásadnější, hlubinnější pohyb v oblasti zákonů a změn ovlivňujících naše životy.

Když už se do povědomí občanů prosadil fakt, že rodina je v západní společnosti ohrožena a že je třeba ji nějak koncepčně podpořit, celá řada politiků a veřejně činných lidí zareagovala jako Pavlovův pes: podpora rodiny rovná se

větší počet školek, pokud možno i jeslí. Dokonce i lidovci, v jejichž prostředí je poměrně mnoho rodin s více dětmi a matkou – tvůrkyní domova, navrhuji, aby každé dítě mělo garantované místo v mateřské škole. Čím více veřejných institucí pro děti, tím šťastnější bude náš rodinný, tedy soukromý život. Čím více peněz do těchto institucí nalijeme, tím méně hmotných problémů budou mít rodiny s dětmi. Nedává vám to smysl? Mně taky ne.

Ale média a v nich různí odborníci stále omílají své mantry z padesátých

let. Není podle nich pravda, že dítěti je nejlépe doma s matkou, protože prý nic takového ve světové odborné literatuře nenajdeme. (Cituji ekonoma vyučujícího na pražském CERGE.) Neboťtisk profesor Matějček (R.I.P.) se svým tažením za mateřskou výchovu byl prý špatně interpretován. Potenciálním problémem jsou jesle pouze tehdy, tráví-li v nich dítě více než deset hodin denně. Lidé obhajující domácí péči matky jsou pozérští konzervativci. Je totiž třeba, a to jediné nám asi stojí za diskusi, vycházet z faktu, že dnešní dítě „je větší-

nou jedináček zavřený v městském bytě s matkou“.

To poslední tvrzení není zcela nepravda, ale není to hodnotově neutrální fakt: je to problém. Má-li naše společnost ozdravět, mělo by se to změnit. Je samozřejmě jasné, že má-li se po desítkách let marxistického a nyní neomarxistického brainwashingu něco změnit, nelze očekávat, že politickými zásahy vyvoláme stav, kdy většina rodin bude mít dvě a půl dítěte, čímž se postupně vyrovná neblahá populační imploze. Je ale v zásadě možné ovlivnit situaci tak, aby stoupal počet rodin se třemi a více dětmi. Jistě to nebude většina, ale nemělo by jich být příliš málo. Motivaci k životu s více dětmi získávají lidé zevnitř, to stát neovlivní.

Mohl by ale konečně přestat lít peníze jen do veřejných institucí a přesunout část prostředků do podpory rodinné výchovy.

Stát nebude příliš ochotný k podobným krokům, protože i v těchto věcech nerad pouští z ruky své velení. A tady je další háček dnešních návrhů na „podporu rodiny“. Měla by se prý zavést *povinná* školka na poslední předškolní rok. To, co je snad vhodné pro problémové rodiny, které se dětem nevěnují, by mělo být normou pro všechny. Možná i pro ty rodiny, které pak budou – v souladu s našimi zákony – vzdělávat děti doma. A tady už je výrazné nebezpečí. Zatímco nám – zatím – nikdo nebrání, abychom se věnovali, resp. věnovaly dětem doma, školku by nám bylo možné vnutit.

To jsou důležitější věci než obsazení ministerstev a koaliční problémy. Tady jde o kulturu a o civilizaci.

A tak si dovoluji přát našim čtenářům a hlavně čtenářkám požehnaný Advent a Vánoce s dětmi, které se podílejí na přípravě adventních věnců, na rodinném zpěvu a čtení biblických příběhů. S dětmi, na které má maminka čas a které ji odmění očima vykulenýma na adventní svíčky a pokřikem: „Mamííí! Sněžííí!“

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Dítě a sociální reforma

Správně provedené reformy, důchodová a sociální, jsou úhelným kamenem ve věci dítěte. Proč? Protože jen reformy respektující přirozený řád věcí vrátí dítěti jeho společenský status.

V minulé části „Dítě a důchodová reforma“ jsme ukázali, že reforma důchodového systému je možná bez zvyšování daní, tj. bez utahování opasků občanům, bez diskriminace některých věkových skupin obyvatelstva včetně bezdětných, a dokonce bez ztráty volebních preferencí pro vládnoucí politiky. Politická strana, která důchodovou reformu prosadí, se nebude muset potýkat s masovou rezistencí obyvatelstva, jako tomu bylo prokazatelně při zavádění bankovního produktu nazvaného „Penzijní fondy“.

Je také na první pohled jasné, že se jedná o reformu, která sociální stát co nejvíce přiblíží stavu přirozenému, jak ukazuje sociálně naučná pohádka O králi a cestáři. Důchodová reforma je nezbytná, a to nejen pro udržení I. důchodového pilíře, jako základního atributu sociálního státu. Správně provedené reformy, důchodová a sociální, jsou úhelným kamenem ve věci dítěte. Proč? Protože jen

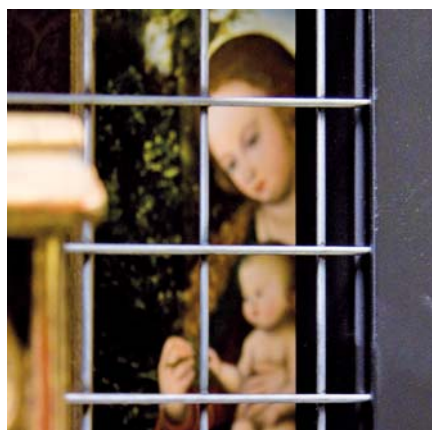

Foto: Flickr, Marcel Oosterwijk (CC BY-SA 2.0)

reformy respektující přirozený řád věcí vrátí dítěti jeho společenský status.

Stát proti rodinám

Na úvod opět jedno, tentokrát ne příliš překvapivé sdělení: Současná sociální politika státu společensky deklasuje rodiny s dětmi. Proto to stále se opakující

volání po společenské rehabilitaci rodin s dětmi.

Jak je něco takového vůbec možné? Sociální politika státu je o přerozdělování. Ukázali jsme si, že se jedná o systémově chybné přerozdělování v případě I. důchodového pilíře garantovaného státem. Podobně systémově chybné řešení obsahuje státní sociální politika.

Přerozdělování je spojováno s morálitou (Fraserová, Honneth, 2004). Společenské uznání je dáváno do souvislosti se spravedlností a mravností. Proto: Politika přerozdělování má důsledky v oblasti společenského uznání.

Dnes stavíme do protikladu pojmy jako: výchova dětí x vydělávání peněz; nebo: sociální pomoc matkám x placení daní. Jako praktický příklad takového myšlení uvedu citát z dopisu: „Také je třeba brát v úvahu, že veškerou případnou státní podporu platí daňoví poplatníci. Takže vlastně sousedé v domě povinně

přispívají na výživu dětí svého souseda, když vlastní dítě třeba mít nemohou...“ (Jakl, 9. 11. 2007).

Uvedené příklady, včetně citace z dopisu, jasně říkají: Politika přerozdělování vede ke společenskému zneuznání! Každý si v této souvislosti okamžitě vybaví sociálně neintegrováné skupiny obyvatelstva. Ve skutečnosti se společenské zneuznání dotýká pracujících rodičů s dětmi!

Skutečné náklady na výchovu dítěte

Na této věci je bolestné zejména to, že se jedná o zneuznání falešné. Skutečnost je pravým opakem toho, co do myslí českých občanů zasévá současná sociální politika státu. Pracující rodiče dětí odvedou do státní pokladny cca 40 % ze své superhrubé mzdy (náklady zaměstnavatele), na daních a tzv. „pojištění“. Následně je rodičům uznán jen zlomek skutečných nákladů na výchovu dítěte v rodině. Uvedu konkrétní příklad. V roce 2012 byla průměrná mzda 25 101 Kč. Tomu odpovídají náklady zaměstnavatele 33 635 Kč. Čistá mzda je 19 355 Kč, tj. stát zaměstnanci sebral ve skutečnosti 42,5 % z platu. To znamená, že na daních odvedl zaměstnanec vyživující dvě děti v rodině ze superhrubé mzdy (nákladů zaměstnavatele) 14 280 Kč (33 635 – 19 355). Při dvou vyživovaných dětech pak stát zaměstnanci uzná za vhodné ponechat 2 234 Kč, tj. 1 117 Kč na jedno dítě.

Přitom skutečné náklady na výchovu dítěte v domácnosti vyčíslil Český statistický úřad (dále jen ČSÚ) již v roce 2003 následovně, cituji: „Vydání na dítě do dvou let činila 5 391 Kč měsíčně a dosahovala necelých tří čtvrtin vydání na dospělého, výše měsíční částky výdajů na dítě ve věku 15 až 17 let byla 7 087 Kč, což se zhruba rovnalo vydání na dospělého. Náklady na dítě 18leté a starší dosáhly výše 8 020 Kč za měsíc a byly o více než 10 % vyšší než výdaje na dospělého.“ Pro zjednodušení je možno uvést, že v roce 2008 byly průměrné náklady na výchovu dítěte v rodině 6 352 Kč. Aktuální průměrný náklad je 6 666 Kč měsíčně na jedno dítě v rodině, tj. 80 000 korun ročně. Jak je to možné?

Ministerstvo financí České republiky (dále jen MF ČR) uznává daňovou slevu

na dítě 13 404 Kč a na plátce nebo jeho manželku 24 840 Kč. MF ČR tak ekonomicky z hlediska daní definuje dítě jako poločlověka. Navíc lze konstatovat z pohledu lékařského schizofrenní stav mezi dvěma důležitými státními institucemi, MF ČR a ČSÚ. Každá z těchto důležitých státních institucí vidí jiné, diametrálně odlišné dítě. Statistika ČSÚ vidí dítě v realu. Ekonomové z MF ČR vidí dítě ve zmenšeném modelu 1 : 6, což přesně odpovídá daňové slevě na dítě ve výši 16,7 % skutečných nákladů na výchovu dítěte v rodině.

Edward Charles Barnes: Malá žebračka. Foto: Wikigalerie

Ten, kdo z dětí od malička dělá příjemce almužny, znemožňuje učení se svobodě a odpovědnosti za sebe samého.

Sociální reforma a samofinancování rodin

Základ správně provedené sociální reformy se nachází v daňové oblasti. Daňový systém je prvotní příčinou nejen chronického nedostatku peněz v ekonomicky aktivních rodinách, a tím přímo omezuje investice do dobře vychovaných dětí. Daňový systém je, jak jsme si ukázali, zdrojem společenského deklasování rodin s dětmi. Je dokonce i prvotní příčinou ztráty sociálního kapitálu. Neboť ten, kdo z dětí od malička dělá příjemce almužny, znemožňuje učení se svobodě a odpovědnosti za sebe samého (Borchert, 2002).

Nezbývá proto nic jiného, než usilovat o to, aby rodiny samy byly schopny

ze svého příjmu v rámci vlastní odpovědnosti vychovávat své děti. Proto sociální reforma musí především umožnit rodičům výchovu dětí v rodině z jejich vlastních příjmů.

Vzhledem k navrhovanému daňovému zohlednění 50 % nákladů na výchovu dětí v rodině (což je v praxi návrat před daňovou reformou z roku 1993) zmizí hrozivé statistiky rodin ohrožených příjmovou chudobou v České republice:

Tabulka č. 1: Rodiny ohrožené příjmovou chudobou v České republice (ČSÚ 1413-05)

Rodiny	Celkem ohroženo
bezdětné	3,2 %
jedno dítě	6,9 %
dvě děti	8,0 %
tři děti	19,7 %

Každý může k výše uvedené tabulce namítnout, že se jedná o nereprezentativní soubor údajů, vzhledem ke kumulaci všech rodin bez rozdílu. Proto uvádím následující tabulku, ze které jsou vyloučeny rodiny zdaněné nestandardně, např. OSVČ, nebo nezdaněné, tj. důchodci a nezaměstnaní.

Tabulka č. 2: Rodiny zaměstnanců z hlediska ohrožení příjmovou chudobou

Rodiny	Celkem ohroženo
bezdětné	0,8 %
jedno dítě	5,6 %
dvě děti	7,0 %
tři děti	11,8 %

Tabulka č. 2 mluví jasnou řečí: S každým dalším vychovávaným dítětem narůstá geometrickou řadou hrozba finančního bankrotu v rodinách, které jsou bez dětí ekonomicky vysoce stabilní.

Výsledkem odečtu poloviny reálných nákladů na výchovu dítěte bude vyzdvižení pracujících rodičů a jejich dětí ze sociálního koše. Důsledkem pak bude

v souvislosti s oběma reformami to nejcennější – změna společenského pohledu na rodiny, ve kterých vyrůstají dobře vychované, pracovitě děti.

Dítě se opět stane pro rodiče i společnost místo objektu odkládaného do baby-boxů, nebo i týraného, protože působícího mimo jiné zločinně na rodinné rozpočty, objektem mnohostranně opečovávaným. Prostě proto, že již nebude ohrožovat ekonomickou stabilitu rodiny. Navíc se konečně prokáže, že již dnes zajišťuje dítě v době své dospělosti svým rodičům klidné dožití a bude schopno i v budoucnu zajistit klidné dožití prostřednictvím výchovy dětí i sobě.

Úkoly sociální reformy

Sociální reforma jako součást reformy důchodové musí splnit řadu požadavků. Proto sociální reforma musí bezpodmínečně:

- odstranit současný nepoměr mezi investicemi do výchovy dítěte, tj. investicemi do tvorby sociálního kapitálu, a jeho zdaněním;

- jasně sdělit mladé generaci změnu v dosavadní preferenci od bezbřehých nároků k odpovědnosti každého jedince za svůj svobodně zvolený životní styl;

- dopomoci k trvalému řešení naprosto principiálního problému, kterým je nepochybně dostatek dobře vychovaných dětí, budoucích plátců daní;

- být sociálně citlivá;

- odstranit nezaviněné sociální deklasování pracujících rodičů a jejich dětí, protože právě to silně omezuje vzdělávací schopnost dětí;

- umožnit rodičům, aby sami byli schopni ze svých příjmů v rámci vlastní odpovědnosti vychovávat své děti. Nelze nadále trpět neodůvodněné zdanění rodin s dětmi, při současném poskytování sociální pomoci ze strany státu. Takový postup hrubě odporuje demokratickým i přirozeným principům. Ten, kdo dělá z pracujících rodičů a jejich dětí zcela bezdůvodně příjemce sociální almužny, zabraňuje v rodinách učení se svobodě a odpovědnosti za sebe sama;

- sociální dávky vrátit jejich původnímu významu, to znamená vyplácet je jen tam, kde rodiče nejsou sami schopni zajistit si alespoň minimální příjmy.

Všechno vypadá špatně, když se následky nezodpovědného chování druhých přenášejí na ty, kteří se chovali zodpovědně. Tak vypadá dnešní politika. Tak vypadá i sociální stát, když následky nezodpovědného chování stále více jedinců odnášejí ti, kteří se chovali k životu zodpovědně. Všechno bude dopadat líp, když lidé budou muset žít s následky svého jednání. K tomu musí směřovat úsilí všech těch, kdo mysleli a myslet nepřestali na nejvyšší životní cíl. Na Dítě.

Ivo Patta

*Pokračování v dalším čísle
(Mezititulky redakce)*

*Ivo Patta spolupracuje
s Centrem pro sociální
a ekonomické strategie
Univerzity Karlovy*

DOBŘÉ DÍLO JOSEFA FLORIANA

V minulém čísle jsme představili osobnost Josefa Floriana, jak si ho pamatují jeho vnuk Jan a vnučka Karla. V tomto čísle se nám představí ve vzpomínkách manželů Marie a Josefa Hružových z Přílohan.

Pane Hružo, vy jste jedním z úplně posledních žijících pamětníků Josefa Floriana. Je to neuvěřitelně dávno, ale přesto o něm vzhledem ke svému – zaplat' Bůh – dobrému zdraví můžete podat přesné svědectví.

Josef Hruža: Jsem ročník 1929, jako třeba Jirí Reynek, a tak se na Josefa Floriana mohu pamatovat jen ze svého útlého věku. Konkrétně jsem se s ním živě setkal dvakrát – když mně bylo devět let, jeli jsme z Babic na kole do Staré Říše a vezli jsme nějaké to jídlo, protože toho tam nikdy nebylo nazbyt. Děti jako smetí, jak se říká, a jistě příjmy žádné. Setkal jsem se tam s chlapci Florianovými, kteří byli tak v mém věku, nejbližší Jan a Gabriel.

Snad i Michael a pak Josef, který byl ale na vojně v Brně. Tam se ho ptali, jaké má vzdělání, a on říká, že žádné, do školy ze nechal... I tak se stal nakonec na pluku písařem – domácí prostředí ho naplňovalo znalostmi ve všech oblastech.

Jak na vás jako na dítě zapůsobil starý pán?

Popravdě se za to tak trochu stydím... On chodil jen v takové prosté haleně, které mu šila jeho manželka, moje teta. Plnovous a ta halena... já znal v té době takové lidi jenom jako žebráky! V poledne strýc zazvonil na zvonec, všichni se sešli, on požehnal jídlo, najedli jsme se a pak mě chlapci provedli knihovnou. Pro mne

to bylo celkem neznámé, místnost plná knih a všelijakých vzácností. To bylo prvé setkání.

Druhé setkání bylo v Babicích, ke kterým měl vřelý vztah. Tam, v kostele Nejsvětější Trojice, se roku 1902 ženil. Bral si za manželku moji tetu, Františku Stehlíkovou, rodačku z Cidliny. V té době tam působil vzácný kněz, pater Josef Ševčík. Zajímal se mnoho o literaturu a umění a Josef Florian ho proto – spolu s paterem Demlem – tak trochu přinutili, aby překládal ze staroněmčiny a ve Staré Říši to pak vydávali. Ševčík tehdy už nežil a Josef Florian se přijel pomodlit na jeho hrob, kde pater leží pod křížem od sochaře Františka Bílka.

Dříve tam chodíval pěšky, tři čtyři hodiny chůze, teď přijel na voze. Noha už mu pro dávný úraz nesloužila; chodil o holi a kulhal. Přivezl ho pan Pospíchal z Cidliny společně s mým strýcem Ludvíkem Stehlíkem, jeho švagrem. Potom chtěl ještě navštívit Verunku, přesněji kapli sv. Veroniky, která stojí za vsí v překrásném údolíčku mezi lesy.

Kaple je zasvěcena svaté Veronice – ale proč právě jí? Po bitvě Napoleona u Slavkova se jeho vojsko vracelo a v roce 1806 se jeden oddíl ocitl v Babicích. Pro místní bylo zvláštní to, že jeli tři vojáci na koních vedle sebe, a ten prostřední měl zavázané oči. Hodností kapitán, ale byl slepý. Obec už byla zaplněna a tak si postavili tábor za vsí. Situaci dokonce zachytil Metoděj Florian v jedné ze svých rukopisných a kolorovaných knih.

Bylo to v neděli a sluhové šli svému veliteli ke studánce pro vodu, která byla krásně čistá a dobrá. Omyl si obličej a spatřil krajinu jako v mlze. Poslal je podruhé a nabyl zraku. Na poděkování šel do babického – ještě starého gotického – kostela. Ten byl plný lidí a tak se nedostal dál, než k zastavení křížové cesty, právě kde Veronika podává Ježíšovi roušku. Obraz ho natolik zaujal, že si vyžádal dovolení na velitelství v Moravských Budějovicích, aby směl zůstat, a opravdu na měděný podklad namaloval obraz s výjevem šestého zastavení. Věřící v Babicích to přijali s povděkem – postavili tam dřevěnou kapli, později zděnou. Místo je dodnes navštěvované, lidé tam „jezdí na vodu“. I Josef Florian tam poslal svého spolupracovníka O. A. Tichého, rodáka z nedalekého Martinkova, který špatně viděl. Nabádal ho, aby nechodil k lékaři, ale na přímluvu svaté Veroniky že se mu zrak zlepší. A skutečně se tak stalo. Florian tam posílal celou řadu svých známých, pokud měli problémy se zrakem. Jen dodávám: rodina Tichých pocházela ze Staré Říše a jeho otec byl řídícím učitelem v Martinkově.

Další vzpomínka – dcery Evy – bych zařadil tak do roku 1938. Jela s otcem do Prahy. Navštívili Metoděje, který již byl u benediktnů na Břevnově a potom šli do antikvariátu, někde mezi Václavským a Staroměstským náměstím. Florian tam hledal cizojazyčnou literaturu, kterou by bylo vhodné přeložit. Uviděl

však – úplně nahoře – celé své *Dobré dílo*, z části vázané v kůži! Otázal se majitele, kolik by to *Dobré dílo* tak stálo? Antikvář si ho přeměřil pohledem, tu jeho halenu, vousy... a povídá: Váženej pane, na to byste finančně nedosáhl...

Ale zpátky ještě do Babic. Josef Florian přišel i k nám, protože paní Florianová byla sestrou mojí matky, tedy mojí tetou. Přišel se strýcem Stehlíkem z Cidliny. Přestalo se pracovat, povídalo, a moje matka se zeptala, co by si přál k obědu. Odvětil, že jí všechno. Když přišli od kaple, matka nasmažila lívance. A milý strýc vytáhl z kapsičky to svoje kyvadélko a to mu ukázalo, že by to neměl jíst, že je to moc mastné... Ale nakonec to snědl.

Podobizna Josefa Floriana od jeho syna Michaela
Foto: <http://www.studentpoint.cz>

Ale ještě...

Ano, ještě to třetí setkání; ale k tomu vlastně už nedošlo. Totiž pohřeb Josefa Floriana – 2. ledna 1942 ve Staré Říši. Počasí hrozné, spousta sněhu a mráz; snad nejkrutější zima za mého mládí. Vůbec jsme se do Říše nedostali. To ale potkalo i Jakuba Demla a další – ti uvízli v Třebíči a nebylo žádné spojení dál.

Vzpomeňte, jak byl svým okolím přijmán? Jeho svérázná postava a postoje, jeho katolictví, jeho vydavatelská činnost? Hlavně ta chudoba, ta chudoba! Prosím vás – profesor v Náchodě, který měl zajištěnou kariéru i pěkný plat, postavení... a on to všechno opustil a šel do Staré Říše. Ale vždycky, když bylo nejhůř, tak přišla i nějaká ta pomoc shůry.

Shůry, ale i od bližních! Tehdy byly chlapů plné děti, ale mít jich dvanáct, to bylo přece jen výjimečné...

A přitom on je nerad pouštěl do světa, chtěl je mít všechny kolem sebe. Ale přece jen: Metoděj odešel do Prahy a Marie se – přes zákaz – provdala za malíře Otto Maria Stritzka. Mezi těmi dvanácti byl jeden postižený, Joachim, stížený křivicí. I tak měl své odborné zájmy a rovněž se zapojil do vydavatelské činnosti. Sešival svazky a podobně.

Poznal jste dobře rodinu Florianovu, zvláště některé z dětí. Ale teď – váš osobní vztah k Dobrému dílu, k dílu Josefa Floriana vůbec?

Pro primána a sekundána to byla strava příliš tuhá, kdepak mléko a med! Něco jsme měli doma a můj strýc Ludvík Stehlík, švagr Florianův, toho měl hodně. Byl kapelníkem a varhaníkem v Babicích a *Dobré dílo* opatroval. Jenže přišla zlá doba, padesátá léta, a všechno mu sebrali. A v souvislosti s tzv. babickým případem byl odsouzen na 11 let. Jeho synové Ludvík a Josef, ti zájem neměli. Když se strýc vrátil z kriminálu, projevil jsem zájem já. Věci měly být v archivu v Moravských Budějovicích; tam mi řekli, že jsou v Třebíči. Tam mi ukázali asi tři svazky. Všechno ostatní bylo rozkradeno. Později to ti lidé draho prodávali dál.

O tom se trpce přesvědčil sám vydavatel, když našel svazky Dobrého díla v Praze a antikvář ho „nenechal na pochybách“. I dnes na Dobrém díle ulpívá skvrna. Jas tohoto jedinečného fenoménu je pošpiněn...

Jistě, svazky DD jsou dnes prodávány za horentní ceny! A nutno připomenout ne smutný, nýbrž přímo žalující osud rozchvácené staroříšské knihovny. Až pozdě se přišlo na to, že různí „zájemci“ a „přátelé“ se do knihovny vloudili a pod záminkou, že budou dlouho do noci číst, pak v knihovně přespávali. Když ráno odešli, „odešel“ s nimi i ne jeden hodnotný svazek Dobrého díla. Ale nejen knihy – i obrazy a grafika! Domnívám se osobně, že takto mohl ze Staré Říše „vycestovat“ i ne jeden Rouault a další poklady.

Josef Florian shromáždil unikátní kolekci výtvarného umění té nejvyšší

úrovně. Bohužel nikdy – v jeho době ani později – nebyl proveden žádný soupis. Důvodem bylo i to, že v době, kdy se sbírka rodila, se ani netušilo, co vlastně vzniká...

... je to jako s právě narozeným dítětem. Ještě se neví, jestli bude zdárně prospívat, anebo z něho bude lump.

Přece mne však překvapilo, že po roce 1989 vyšel v Lidové demokracii inzerát, kde zájemce nabízel za staroříšský výtisk *Levana a matky žal* 10 tisíc korun, což bylo tenkrát ohromné peníze.

Dalším vyhlášeným titulem je Román zajícův; francouzský autor Francis James, s grafickým doprovodem Josefa Čapka, část nákladu byla ručně kolorována. Četl jsem ho nejprve v překladu Bohuslava Reynka. Pro dnešního čtenáře je ale ta čeština již vlastně nesrozumitelná...

To ano, ale celkem nedávno vyšel soudobý překlad od Jiřího Reynka. Je to skutečně krásná, citlivá, kultivovaná záležitost. Je to dáno i tím, že Jirka je synem svého otce; je to nejen vzhled, podoba, ale i nitro!

Jste majiteli hodnotných staroříšských svazků. Ale mělo by platit, že sběratel je i čtenářem...

Nejsem sběratel. Něco máme, třeba s dobovými dedikacemi, jako třeba *Napoleonský kurs* s dedikací pro Vojtěcha Cveka, řídícího v Dlouhé Brtnici. Něco nám i dnes občas sežene naše dcera.

Co je pro vás nejcennější nebo čeho si nejvíc vážíte?

Nejsem sběratel a přiznejme si, že to celé s tvůrci toho všeho už tak trochu odešlo. Já byl i později v blízkém vztahu se syny Michaelem a Metodějem, i Josefem.

Paní Hružová, máte i vy nějaké konkrétní vzpomínky?

Marie Hružová: Když jsem poznala Jožku, vyprávěl mi o Staré Říši. Já se v tom příliš nevyznala, těch dětí Florianových bylo tolik! Ale byli jsme zváni a tak jsme přijali. Upekla jsem dort a jelo se. Já byla úplně u vytržení! Bylo to po svatbě, v roce 1956. Já učila, ale Florian byl samozřejmě úplně neznámý, všechno na indexu! Přijeli jsme a tam velká se-

šlost. Všichni Florianovi, i od Stritzků, velká kuchyň plná lidí. A že jsem nová, tak se prý musím také podepsat do návštěvní knihy. Pak mi ukázali knihovnu, obrazy a všechny ty vzácnosti. A všichni ke mně byli velice vlídní, ač mě předtím nikdy neviděli. Když jsme dojeli zpátky domů, tak mě z těch zážitků bolela hlava. Až jsem Jožkovi říkala, že tam nemůžu jezdit, tak to bylo silné. Ale sotva přešlo čtrnáct dní – stále jsem byla plná dojmů – už bych jela zase. Oni nás nadále zvali a my tam často jezdili. Vždycky velká sešlost, vypravovalo se; Jan se hádal s Gabrielem – něco o Napoleonovi; jindy jsme se nachomýtli, právě když tam přijeli různí známí lidé – například německý režisér Peter Schamoni a operní pěvkyně z Mnichova, jejímž dědečkem

Josef Florian s rodinou. Foto: <http://www.studentpoint.cz>

byl skladatel Ferenc Liszt. Schamoni ... – už to jméno! Hledal Florianovy, nejdříve Praha, pak Jihlava; kde se nakonec doptali na Starou Říši. Jeho strýcem byl totiž Albert Schamoni, který výtvarně spolupracoval asi od roku 1926 po tři roky s Josefem Florianem.

Josef Hruž: Bylo to začátkem šedesátých let a oni sem příjížděli s obavou, přece jen, Němci... A byli nesmírně udiveni, jak velice vlídně byli přijati. Malíř Schamoni byl kapitánem německé armády a přišel o život koncem války snad někde v Jugoslávii, podrobnosti nejsou známy. Celé jeho výtvarné dílo zdědil jeho bratr, farář v Kolíně nad Rýnem. Když umíral, tak celou sbírku odkázal tomuto Peteru Schamonimu. Ten našel zápis strýce Alberta, kde píše: Nejkrásnější doba pro mě byla, když jsem pobýval ve Staré Říši u Josefa Floriana.

Tam ale byla celá skupina mladých výtvarníků, říkali si *Junge Westfalen*.

Marie Hružová: Gabriel donesl velké desky se všemi Schamonihovo kresbami. Nerad ale viděl – už jen – že si to fotografují. To víte, jak moc by si chtěli něco z toho odvézt, ale kdepak Gabriel! Seděl na tom jako kvočna a že to celé musí zůstat pod střechou. A nepolevil a do Německa si neodvezli ani chlup! Myslel to dobře, nakonec však bohužel... Ale to už je jiný příběh.

Vděční, že byli tak hezky přijati, sundal Peter té dámě z ruky zlaté hodinky a dal je Anně... Takových setkání bylo mnoho, ale právě toto na nás opravdu hluboce zapůsobilo.

JH: Já jsem dokonce viděl od tohoto režiséra Schamonihovo dvojdílný film.

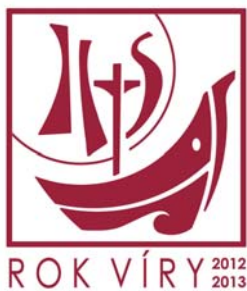
MH: Postupně jsme se seznámili se všemi, ale zvlášť na nás trpěl Metoděj. Novoročenky, ex libris ad., které tiskl hlavně Michael, jsme tak získali. Podepsané, ručně kolorované a tištěné. Krásná památka a ještě hezčí vzpomínky!

Staré dílo vás provází pořád dál. Vidím zde u vás, že máte spoustu obrazů i knih.

MH: Jezdili jsme tam pořád, co byli živi. I za Gabrielem, když už na tom byl moc špatně. Z doby dřívější vzpomínám i na Polku, která tam byla jako služebná, ale vlastně... byla opravdu členem rodiny, jedna z nich. Marta Kempová se jmenovala a dožila se bezmála sta let. Přišla k Florianům se začátkem 1. světové války a zemřela tam v roce 1986!

Já jsem učila v Jaroměřicích a jednou před Vánoce ředitel řekl, že uděláme besídku. S dětmi jsme připravili Erbenův Štědrý den. A prý proč hledat – máme tu dvojčata, Marii a Hanu – a tak jsme se sestrou měli svůj vlastní part. Úplně celou tu báseň jsme přednesli z paměti a já to tak prožívala, až jsem z toho onemocněla... Já myslela, že je to můj osud, že umřu, jako Marie v té baladě... Přijeli jsme později do Staré Říše a Metoděj měl už namalováno: Štědrý den. Rok 1977, podívejte... Dobré dílo nás provází stále, máme dokonce od Metoděje krásný vyřezávaný betlém. Stavíme ho s radostí každé vánoce, rok co rok... A s vděčností děkujeme Pánu Bohu i těm staroříšským za vše, co jsme takto prožili!

Připravil P. Jindřich Tluka

VZKŘÍŠENÍ TĚLA A VĚČNÝ ŽIVOT

Při smrti se duše odděluje od těla, ale při vzkříšení Bůh navrátí našemu proměněnému tělu nepomíjející život tím, že je spojí s naší duší. Jako Kristus je vzkříšen a žije navěky, tak i my všichni vstaneme z mrtvých v poslední den. Na konci časů dosáhne Boží království své plnosti. Pak budou spravedliví kralovat s Kristem na věky, oslaveni v těle i v duši. (KKC 1016, 1060)

Až Pán Ježíš přijde na konci časů, aby soudil živé i mrtvé, znovu spojí naši duši s naším tělem, a tak bude tělo vzkříšeno. „Přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páčili zlo, budou vzkříšeni k odsouzení. (Jan 5,28–29)

Celý člověk – duše spojená s tělem – má mít účast na odměně nebo trestu, tak jako celý člověk – s duší i s tělem – konal dobro nebo zlo. Kristus tak dovrší své vítězství nad hříchem a smrtí.

Všichni lidé – dobří i zlí – vstanou z mrtvých. Ale jejich těla nebudou stejná. Těla zlých ponесou porušení, kdežto těla dobrých budou oslavená, jak to Kristus ukázal na sobě na hoře proměnění

a po svém zmrtvýchvstání. „On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené.“ (Flp 3,21)

Už nyní máme podíl na vzkříšení skrze milost, když jsme křtem byli ponořeni do Kristovy smrti a také spolu s ním vzkříšeni (srov. Kol 2,12), když požíváme Eucharistii – vzkříšeného Krista, a jsme tak stále více údy jeho těla oslaveného.

Po tomto pozemském životě nastane život bez konce, ve kterém budou dobří dokonale šťastní a zlí bez útěchy nešťastní. Důvodem prvního je Boží blízkost a důvěrný život s ním, důvodem druhého je Boží vzdálenost a život v odloučenosti od něj. „A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“ (Mt 25,46)

Nebe je konečným cílem a uskutečněním nejhlubších tužeb člověka, stavem svrchovaného a konečného štěstí. Je to v pravém slova smyslu „život“ věčný. Naopak peklo je věčnou smrtí, sebevyloučením z tohoto „života“.

„Amen“ vyjadřuje jak věrnost Boha vůči nám, tak naši důvěru k němu. Má stejný kořen jako „věřit“. Jím končíme své modlitby, jím vyjadřujeme, že Bůh je pravdivý a věrný a splní, co slíbil.

fr. Cyprián Suchánek OP

P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Velký diář na rok 2014

Diář v pevné vazbě. U každého dne je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. *Váz., 408 str., 200 Kč*

Liturgický kalendář na rok 2014

Praktické malé vydání. Každá stránka obsahuje jeden týden. Nechybí žádné informace, na které jste zvyklí z předešlých diářů. *Brož., 64 str., 48 Kč*

Vánoční přání

Nová série, 6 námětů, přání s obálkou, bez textu uvnitř, *20 Kč*

Tip na knihy z edice Svět rodiny. Ceny platí v e-shopu nebo v kamenném knihkupectví Paulínky (1.–31. 12. 2013)

Ať žije babička a dědeček! Brož., 168 str., 85 Kč

Sebeúcta mého dítěte. Brož., 72 str., 45 Kč

Vývoj dítěte. Brož., 72 str., 45 Kč

Správní rodiče? Brož., 104 str., 55 Kč

Jak to vidí P. Milan Glaser SJ

Lakmusový papírek pravé radosti

Myšlenka na konec světa, nová nebesa a novou zemi, jak ji Církev každoročně věřícím předkládá, funguje jako svého druhu lakmusový papírek, kterým je možné změřit úroveň pravé radosti či její pokles, a tím míru ohrožení duchovním zesvětštěním či mondénní spiritualitou, která je démonskou verzí křesťanské víry.

Nezbytnost odluky politické sféry od té náboženské je všeobecným a nezpochybnitelným přesvědčením, které se v západním světě ujalo. Nábožensky založený člověk si však nemůže nepoložit otázku, zda takováto odluka obou sfér funguje v obou směrech, nebo přesněji řečeno, zda ji musí respektovat také samotný Bůh.

Otázka se na první pohled může jevit jako pofochlá, ale její zodpovězení má nemalý praktický dopad. Uzavírání se náboženské inspiraci, byť jenom na poli politiky, totiž nutně ovlivňuje osobní smýšlení a postoj věřícího ve vztahu k samotnému Bohu. Pokud jí člověk přitaká, zapouští kořeny v jeho nitru. Stává se negací, která působí škody na rovině osobní i ve vztahu k druhým lidem. Pokud by se tento princip myšlenkového uzamykání světa do sebe rozmohl ve společenství věřících, došlo by k jeho zhroucení (involuci), tedy k situaci, před kterou nezřídká varuje papež František: ujala by se mondénní duchovnost, která znamená vyhasnutí víry.

Na druhé straně se však také lze ptát, zda odluka od náboženské inspirace je opravdu takovou výhrou pro samotné

společenské zřízení? Obě varianty socialismu 20. století – nacionální i třídní – ukazují, že je tomu právě opačně. Pojem totalita v tomto ohledu mnoho nevysvětluje. Je sice hojně používán v médiích, ale bez osobní zkušenosti je stěží srozumitelný, a nezřídká proto zůstává nepochopen. Mechanismus vnucovaného a zároveň podbízejícího se socialismu stavěl na odosobněném, anonymním zločinu, který byl umožňován, páchan a ospravedlňován státními institucemi. Byl to režim konspirační, tedy spiknutí namířené proti každému, kdo nebyl ochoten se na něm podílet. Nejenom, že fyzicky likvidoval toho, kdo poukazoval na zločinnost jeho základů, ale zároveň tajil důvod tohoto pronásledování, které bylo vykreslováno jako nezbytná daň lidskému pokroku.

Moderní společnost je prý tekutá, jak tvrdí Zygmunt Bauman, který ji hnětl jako důstojník stalinistické polské kontrarozvědky a nyní jako světoznámý sociolog. Je to ovšem průhledná rétorika mocenských elit, které právě takovou společnost chtějí vytvořit, to znamená vnutit člověku, co si má myslet sám o sobě. V tom je podstata mocenských ideologií. Šidí lidskou svobodu ve vzta-

hu k Bohu i k lidem. Současně nutí i svádějí člověka, aby se zmocňoval reality ve svůj vlastní prospěch. Z tohoto hlediska jsou mocenské ideologie výrazem okultní vzpoury, která stojí na počátku lidských dějin, jimiž prorůstá a v nichž se kumuluje.

Na svém konci však dějiny vyjeví, že vládce tohoto světa je úhlavním nepřítelem lidské přirozenosti a otcem lži. Proto je globální konec tohoto světa finální součástí dobré zprávy evangelia. A myšlenka na tento konec, nová nebesa a novou zemi, jak to Církev každoročně věřícím předkládá, funguje jako svého druhu lakmusový papírek, kterým je možné změřit si úroveň pravé radosti či její pokles, a tím míru ohrožení oním duchovním zesvětštěním či mondénní spiritualitou, která je démonskou verzí křesťanské víry.

Souzení budeme podle zákona svobody, jak praví svatý Jakub, a prokazování milosrdenství je tou nejbezpečnější zárukou a příčinou svobody každého, kdo obstojí před Bohem svobodným a osvobozujícím.

*P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:
Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné díky zasláným darům. Všem dárčům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

V listopadu zesnula matka blahoslaveného kněze Jerzyho Popiełuszka, paní Mariana. Před lety na otázku listu *Nasz Dziennik* „Co je podle vás v životě nejdůležitější?“ bez zaváhání odpověděla: „Bůh. Když bude Bůh na prvním místě, pak bude všechno na svém místě. Po probuzení hned mysl k Bohu. A potom nejprve růženec, jedna část. A pak je třeba začít den.“ Kéž bychom v tom tak jasno měli i my a neustále!

„Sociální demokracie v letošních volbách získala mnohem méně hlasů, než v kolik doufala. Kvůli tomu se teď musí handrkovat s ANO a lidovci o podobě koaliční smlouvy, místo aby pohodlně vládla sama s podporou komunistů. Za chabý volební výsledek si může sama. Nepoučila se z Paroubkova období a opět postavila negativní volební kampaň – za všechno špatné může Kalousek, nedovolíme, aby chamtivé církve ozebračovaly náš zruinovaný stát. ČSSD opět zacílila na první signální soustavu hloupější části svého voličstva, aby zakryla absenci silných myšlenek a konstruktivních plánů,“ uvádí na svém blogu paní Markéta Demlová. Její text se týká otázky navrácení majetku církvím, a proto dále uvádí: „Co bylo ukradeno, musí být vráceno, i když se to většině lidí nelíbí a považují to za zbytečné, protože církev je pro ně výše zmíněná banda nezažraných deviantů. Jenže církev nejsou

jenom duchovní. Církev je obec věřících. Já jsem církev. Můj muž je církev. Moje děti jsou církev. Moje rodina, moji přátelé, přes milion mých bratrů a sester v Kristu. My všichni tvoříme českou církev. A my všichni máme právo na majetek, který nám byl ukraden. Na majetek, který v dobré víře shromažďovali a obhospodařovali naši předkové a který my máme

Koláž: mimi

dále spravovat, aby naše církev mohla dál vykonávat svou činnost a plnit své úkoly.“

„Návrat lidovců do vysoké politiky je užitečný. Do debaty o sazbách a parametrech vnášejí hodnotové otázky, na které si společnost bude muset odpovědět,“ napsal komentátor *HN* pan Honzejk. Strana vedená Pavlem Bělobrádkem podle něj nemá co ztratit a může hrát vysokou hru. Může si do značné míry určovat podmínky. A to je pravda. **Jak moc by bylo**

žádoucí, kdyby víc než o ministerstvo životního prostředí či zemědělství usilovali lidovci nyní o ministerstvo školství! Ano, je to resort, kde nejsou silné finanční toky jako jinde, a je to práce náročná a často nedoceňovaná. Ale je to klíčový resort právě pro stranu, která nemyslí jen na čtyři roky, nýbrž staví na dlouhodobých a kvalitních hodnotách a nenechá nové generace křivit nesmysly levicových ideologií. Jak by to bylo záslužné a kolik dobré práce tam čeká!

V té souvislosti se můžete potěšit myšlenkami biskupů Slovenska, vydali opravdu **krásný pastýřský list k 1. adventní neděli**: „Aktivisti ‚rodovej rovnosti‘ sa nevzdávajú, ale čakajú na vhodnú príležitosť, aby pomocou legislatívy mohli ovládnuť výchovnovzdelávací proces a vnútiť túto ‚sodomskú ideológiu‘ do školskej i predškolskej výchovy. Išlo by o taký výchovný proces, ktorý by dieťa obral nielen o dôstojnosť, ale morálne i psychicky by ho dokonale zmrazil. Dieťaťu by znemožnil vyrásť po každej stránke v zrelého muža a v zrelú ženu. A na túto hroznú devastáciu by bol zneužitý učiteľský stav. Kedysi bol zneužitý učiteľ, aby proti vôli rodičov ich deťom vnucoval ateizmus, dnes mu hrozí ešte čosi horšie. Aktérov kultúry smrti silno podporujú aj médiá, nedajme sa nimi oklamať, ani ovplyvniť.“

-zd-

8. 12.	Ne	2. neděle adventní Iz 11,1–10, Žl 72, Řim 15,4–9, Mt 3,1–12	15. 12.	Ne	3. neděle adventní (<i>Gaudete</i>) Iz 35,1–6a,10, Žl 146, Jak 5,7–10, Mt 11,2–11
9. 12.	Po	Slavnost Panny Marie, počatí bez poskvrny prvotního hříchu Gn 3,9–15,20, Žl 98, Ef 1,3–6,11–12, Lk 1,26–38 (<i>Doporučený svátek</i>)	16. 12.	Po	sv. Adelhaida (Adéla) Nm 24,2–7,15–17a, Žl 25, Mt 21,23–27
10. 12.	Út	sv. Julie a Eulálie Iz 40,1–11, Žl 96, Mt 18,12–14	17. 12.	Út	sv. Lazar Gn 49,1a,2,8–10, Žl 72, Mt 1,1–17
11. 12.	St	sv. Damas I., papež Iz 40,25–31, Žl 103, Mt 11,28–30	18. 12.	St	sv. Rufus a Zosim, mučedníci Jer 23,5–8, Žl 72, Mt 1,18–24
12. 12.	Čt	Panna Maria Guadalupe Iz 41,13–20, Žl 145, Mt 11,11–15	19. 12.	Čt	bl. Urban V., papež Sd 13,2–7,24–25a, Žl 71, Lk 1,5–25
13. 12.	Pá	Památka sv. Lucie, panny a mučednice Iz 48,17–19, Žl 1, Mt 11,16–19	20. 12.	Pá	sv. Dominik Siloský, opat Iz 7,10–14, Žl 24, Lk 1,26–38
14. 12.	So	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve Sir 48,1–4,9–11, Žl 80, Mt 17,10–13	21. 12.	So	sv. Petr Kanisius, kněz a učitel církve Pís 2,8–14 (Sof 3,14–18a), Žl 33, Lk 1,39–45

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

